

Basoko Pazko-opila

Bazen behin, lore, txori eta tximeletaz betetako baso batean, animalia talde bat bizi zen Pazkoaren etorrera irrikaz itxaroten. Luna erbia saltoka zebilen, hain pozik ezen ia ezin baitzen geldirik egon.

“Ia hemen da! Ia hemen da!” esaten zuen behin eta berriz. “Aurten Pazko-opila oso berezia egingo dugu!”

Roc triku txikiak, oso jakin-min handikoak, begi zabal-zabalekin begiratu zion eta galdetu zion:

“Baina… zer da zehazki Pazko-opila?”

Bruna azeria, istorio asko ezagutzen zituena eta beti oso lasai hitz egiten zuena, irribarrez hurbildu zitzaion.

“Mona de Pasqua Kataluniako Pazko-opil tradizionala da”, azaldu zuen. “Batzuetan txokolatea, arrautzak, lumak edo figura politak izaten ditu”. Baina garrantzitsuena ez da kanpotik nolakoa den, baizik eta elkarrekin egitea eta maite dituzunekin partekatzea.

“Ai!” esan zuen Roc-ek. “Beraz, jan dezakezun festa bat bezalakoa da?”

Jana igelak oso gora salto egin eta barre egin zuen.

“Baiiii! Eta zoragarria dirudi!”

Nil urtxintxak, isatsa etengabe mugituz, oihu egin zuen:

“Beno, egin dezagun bat! Egin dezagun bat orain bertan!”

Eta animalia guztiak nola lagundu zezaketen pentsatzen hasi ziren. Paca oiloak lepoa luzatu zuen, oso harro, eta esan zuen:

“Arrautzak eraman ditzaket. Saski batean sartuko ditut eta kontuz ibiliko naiz”.

“Eztia ekarriko dut”, burrunbatu zuen Mel erleak. “Horrela apaindu ahal izango dugu eta gozoagoa izango da”.

Bernat hartzak, handia eta indartsua zena, baina oso leuna, hanka bat altxatu eta gaineratu zuen:

“Irinarekin lagunduko dut eta orea nahastuko dut. Nahikoa indartsua naiz ondo egiteko”.

Ot hontzak, jakintsu eta lasaia zenak, errezeta zahar bat zuen hosto handi bat zabaldu eta esan zuen:

“Entzun arretaz: irina, arrautzak, esne pixka bat, pazientzia… eta poza asko beharko ditugu”.

“Poza?” esan zuen Janak. “Beno, saski oso bat ekarriko dut!”

Denak barreka hasi eta lanean hasi ziren. Basoak tailer handi baten antza zuen: Luna erbia gora eta behera ibiltzen zen gauza txikiak eramanez, Nil urtxintxak osagaiak antolatzen zituen, Bernat hartzak orea nahasten zuen koilara erraldoi batekin, eta Roc triku txikiak hain

arretaz begiratzen zituen urrats guztiak, ezen dena memorizatu nahi zuela zirudien.

Ia dena prest zutenean, Luna erbiak kutxa txiki bat ireki zuen txokolatea bilatzeko… eta bat-batean gelditu egin zen.

“Ai, ez!” oihu egin zuen. “Ez da txokolaterik geratzen!”

Denek batera buelta eman zuten.

“Zer esan nahi duzu ez dela txokolaterik geratzen?” esan zuen Nil urtxintxak, harrituta.

“Ezta pixka bat ere?” galdetu zuen Jana igelak.

Luna erbiak kutxa hutsa erakutsi zuen.

“Apur bat ere ez…”

Isilune labur bat egon zen. Rocek belarriak apur bat jaitsi eta, ahots leun batez, esan zuen:

“Orduan… ezin dugu Pazko tarta gehiago egin?”

Bruna azeria haren ondoan makurtu eta burua laztandu zion.

“Noski egin dezakegula, Roc. Pazko tarta bat ez da perfektua izan behar berezia izateko”, esan zuen astiro. “Maitasunez egiten badugu, munduko Pazko tartarik onena izango da”.

Hitz horiek berriro irribarre eginarazi zieten animaliei. Berehala, Nil urtxintxak ideia bat izan zuen eta hankak altxatu zituen.

“Marrubi basatiak jar ditzakegu barruan!”

“Eta lore jangarriak!” gehitu zuen Mel erleak hunkituta.

“Almendra on batzuk ditut”, esan zuen Bernatek.

“Eta luma koloretsu batzuk jarriko dizkiot inguruan!” “Ederra izango da!” esan zuen Paca oiloak.

“Ikusi?” esan zuen Bruna azeriak. “Pazko tarta paregabea dugu orain”.

Poza berreskuratuta, orea prestatzen amaitu eta ibaiaren ondoan zegoen harrizko labe batera eraman zuten arretaz. Labean zihoala, usain gozo eta epel bat baso osoan zehar zabaltzen hasi zen.

“Mmmmmm…” esan zuen Janak, begiak itxiz. “Ospakizun usaina du!”

“Pazko usaina du”, esan zuen Ot hontzak pozik.

Pazko tarta labetik atera zenean, urre kolorekoa zen eta hain goxoa zirudien, ezen denek begiak zabaldu baitzituzten.

“Orain apaintzeko garaia da”, esan zuen Luna erbiak.

Eta denek batera apaindu zuten, arreta eta ilusio handiz. Arrautza distiratsu margotuak, marrubi gorriak, almendra kurruskariak eta eguzki izpi baten antza zuen ezti distiratsu tanta batzuk gehitu zituzten. Azkenean, Ot hontzak eta Roc triku txikiak untxi itxurako ogi-iruditxo bat jarri zuten gainean.

Jana igelak txalo egin zuen.

“Ederra da!”

—Ikusi dudan Pazko tartarik politena da —esan zuen Paca oiloak.

—Gurea da —esan zuen Bernat hartzak irribarrez.

Roc triku txikiak liluratuta begiratu zion. Gero, ia xuxurlatuz esan zuen:

—Orain ulertzen dut… Pazko tarta ez da tarta bat bakarrik. Partekatzeko ospakizun bat da.

Une horretan, petaloz jositako bide batean, basoaren beste aldean bizi zen dortoka zahar jator bat agertu zen. Astiro zihoan, beti bezala, eta pixka bat kezkatuta zirudien.

“Beranduegi al naiz?” galdetu zuen lotsati.

Luna erbia harengana joan zen korrika, hanka txikia hartu eta irribarre handi batekin esan zion:

“Inoiz ez da beranduegi Pazko-opila bat partekatzeko!”

Ondoren, denek zirkulu bat osatu zuten almendrondo loratu baten azpian. Tarta zatiak partekatu zituzten guztiekin, eta jaten zuten bitartean, barre egin eta istorioak kontatu zituzten. Arratsaldeko eguzkiak zerua urre eta arrosa kolorez margotu zuen, eta basoa lasaitasun gozo eta zoriontsu batez bete zen.

Eta urte hartan, animalia guztiek zerbait oso garrantzitsua ikasi zuten: Pazko-opila askoz gozoagoa dela lagunen artean egiten denean eta bihotz osoz partekatzen denean.

Eta hona hemen baso bat, hona hemen Pazko-opila bat, istorio hau amaitu da orain… eta Pazkoa ona izan zen.

Margotu istorioa

